

□ □

Осврт Иване Бошњак Бошњак

У ОШ „Вук Караџић“ пошла сам школске 1978/79. године, у осми разред. Прешла сам из школе „Његош“ , на своју велику срећу. Одељењски старешина том одељењу пре тога био је Милорад Попов, који је те године постао директор, тако да смо се тада први пут у том одељењу нашли наставник Јозо Јанош, као старешина и ја као ђак.

□ □ □

Осврт Иване Бошњак Бошњак

У ОШ „Вук Караџић“ пошла сам школске 1978/79. године, у осми разред. Прешла сам из школе „Његош“ , на своју велику срећу. Одељењски старешина том одељењу пре тога био је Милорад Попов, који је те године постао директор, тако да смо се тада први пут у том одељењу нашли наставник Јозо Јанош, као старешина и ја као ђак.

Могла бих много писати о буквално културолошким разликама нас са Багљаша и „ових“ из Мале Америке. Потпуно смо се другачије облачили, слушали другу врсту музике, на другачији начин развијали социјалне контакте. Допало ми се то што су „Малоамериканци“ били пристојнији у комуникацији, али нису били тако непосредни као ми са Багљаша.

Што се наставника тиче, сваки од њих је оставио на мене изузетно позитиван утисак.

Школа се није много разликовала од

садашње, али је било неколико учионица у којима је био црни „мазани” под.

Посебно занимљиви су били кабинети за Ликовно и Техничко, који су били у подруму, и којима су „дали душу” наставница Ана и наставник Божа.

Најлепши кабинет у школи био је кабинет за физику и хемију, јер се у њему налазило све оно о чему смо учили, те нам је било једноставно да уз Јозине инструкције разумемо градиво.

Нисам волела физичко због трчања „око моста”, али, ко је дошао из „Његоша”, тај је у „Вуку” не волео, него обожавао, сваки предмет и сваког наставника!

Како је те године сала била у некој врсти реновирања, часови физичког су се одвијали у једној подрумској учионици. Учили смо градиво из физичког, и одговарали! Понекад смо имали и контролни из физичког васпитања. Смејао нам се цео град!

Још и данас памтим колики је обим

кошаркашке лопте, а први је у Европу кошарку „донео” изасланик Црвеног Крста Виљам А. Вилан.

Учили смо и правила стоног тениса, и играли стони тенис у истом том подруму, тако да није било досадно.

Међутим, када је сала била у функцији, радили смо вежбе на разбоју, шведској клупи, греди..и све оно што треба да се ради на часовима физичког.

„Ужина у „Вуку” је најбоља!” – то је знао цео град. Сваког дана су по два ученика осмог разреда помагала у кухињи (можда и седмаци, не сећам се), а често смо добијали чај, млеко, сок...уз виршле, хлеб са „машћу и паприком”, еурокремом.. Јели смо и нешто са чим сам се тад први пут сусрела – јаје „на око” стављено на комад хлеба. Или, нарендан качкаваљ на хлеб претходно намазан маргарином.

Мислим да су се ученици тада заиста здраво хранили, с обзиром на то да је често било и воћа за ужину.

Дошла сам из школе где су ђаци понижавани и психички малтретирани, чак и пребијани, тако да нисам компетентна за много тога кад је о „Вуку” реч, али је било довољно да се наставник намршти, и све је већ било решено.

Наставници и ученици су имали неку врсту партнерског односа, лако се сарађивало, а знали смо шта се код кога може..

Разредни старешина је био доследан у својим захтевима, много је разговарао са нама о променама које се у нама догађају, разговарао и о актуелним догађајима у земљи и свету, тако да смо баш имали одличну комуникацију.

Нисам дошла у сукоб ни са ким, те не знам да ли су неки позивани на посебне разговоре – ја нисам.

Код својих наставника сам највише ценила топао и срдчан однос према сваком ђаку и доследност у захтевима и одлукама.

Зрењанин, пролеће 2011.г.